Τα νέα βιβλία των Θρησκευτικών απαξιώνουν την αλήθεια και προετοιμάζουν για την αποδοχή της πλάνης (Αρχιμ. Αυγουστίνος Γ. Μύρου, Δρ Θ.)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 20 Οκτωβρίου, 2017

Εἶναι γενικὰ ἀποδεκτὸ ὅτι ἡ παιδεία ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὴν ἀλήθεια, καθόσον εἶναι ταγμένη νὰ ἱκανοποιῆ μία βαθύτατη ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου, αὐτὴν τῆς ἀναζήτησης τῆς ἀλήθειας. Αὐτὴ ἡ τόσο κοινότοπη καὶ καθολικὴ ἀλήθεια περιφρονεῖται προκλητικὰ ἀπὸ τοὺς ἐμπνευστές, τοὺς συγγραφεῖς καὶ τοὺς ἔχοντες τὴν πολιτικὴ βούληση γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν μέσω τῶν νέων βιβλίων.
Τὸ συμπέρασμα αὐτὸ συνάγεται ἀπὸ ἱκανὰ σημεῖα τοῦ περιεχομένου τοῦ συνόλου τῶν βιβλίων. Ἀρκοῦν κάποιες χαρακτηριστικὲς ἐπισημάνσεις.

Ἂς λάβουμε ὡς παράδειγμα ἀπὸ τὸ βιβλίο (φάκελο) τῶν Θρησκευτικῶν τῆς Β΄ Γυμνασίου τὴ θεματικὴ ἑνότητα, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ταυτότητα τοῦ Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ γενικὸ τίτλο, «Ποιὸς εἶναι ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν; "Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι;"». Ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ τίτλος ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν προσανατολισμὸ νὰ ἀναζητηθῆ ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός καὶ παραπέμπει στὴν ἀντίληψη ὅτι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς Θεοὺς τῶν διαφόρων Θρησκειῶν.

Ἡ ταυτότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως αὐτὴ συμπεραίνεται στὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ πῶς ὁ ἴδιος αὐτοαποκαλύπτεται μὲ τὶς θεοφάνειες καὶ ἀπὸ τὸ πῶς μαρτυροῦν γἰ αὐτὸν αὐθεντικοὶ καὶ ἔγκυροι αὐτόπτες μάρτυρες, τὸν ἐμφανίζει ὡς τέλειο Θεό, καὶ μάλιστα τὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό, ὁ ὁποῖος ἔγινε καὶ τέλειος ἄνθρωπος, ὅμοιος κατὰ πάντα μὲ ἐμᾶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Στὴν ἀναφερθεῖσα θεματικὴ ἑνότητα προτάσσεται μία εἰσαγωγὴ μὲ σειρὰ ἐρωτημάτων γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ἀπαντηθοῦν στὴν ἀνάπτυξη, ποὺ ἀκολουθεῖ. Οἱ συγγραφεῖς ξεκινοῦν τὴν ἀνάπτυξη μὲ τὴν παράθεση τῆς γνώμης διαφόρων προσώπων γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, συνεχίζουν μὲ κείμενα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ καὶ τὴν Καινὴ Διαθήκη, ἀπὸ ἀρχαίους ἕλληνες συγγραφεῖς, καὶ ἀπὸ μουσουλμανικὰ βιβλία.

Ἐπιλέγονται μὲ ἐντελῶς ὑποκειμενικὰ κριτήρια πέντε ἐπώνυμα πρόσωπα τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ πέντε τῆς δικῆς μας ἐποχῆς.
Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ προβάλλονται οἱ γνῶμες τοῦ Νικοδήμου, κρυφοῦ μαθητοῦ

τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Πιλάτου, ρωμαίου πολιτικοῦ διοικητοῦ, ὁ ὁποῖος, παρ᾽ ὅλον ὅτι ἀναγνώρισε τὴν ἀθωότητα τοῦ Χριστοῦ, τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο, τοῦ λατίνου ἱστορικοῦ Τάκιτου, τοῦ Ἰουδαίου ἱστορικοῦ Ἰώσηπου, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφοροι γιὰ τὸ ποιὸς πράγματι ὑπῆρξε ὁ Ἰησοῦς, ἀλλὰ ἁπλῶς καταγράφουν τὴν παρουσία του στὴν ἐποχή τους, καὶ τοῦ εἰδωλολάτρη φιλοσόφου Κέλσου, σφοδροῦ πολέμιου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, φθάνοντας στὸ σημεῖο νὰ τὸν χαρακτηρίση ὡς μάγο καὶ ἀπατεώνα.

Ἀπὸ τοὺς συγχρόνους μάρτυρες, ποὺ προβάλλονται, οἱ δύο εἶναι ἀλλόθρησκοι, ὁ ἰνδουϊστὴς Μαχάτμα Γκάντι, καὶ ὁ ἑβραῖος καὶ ἐπίσημος σιωνιστὴς γιὰ ἕνα διάστημα, Μάρτιν Μπούμπερ, ὁ ἕνας ἑτερόδοξος, ὁ Πασκάλ Μπρυκνέρ, ὑποστηρικτὴς τῶν βομβαρδισμῶν τοῦ ΝΑΤΟ ἐναντίον τῆς Σερβίας τὸ 1999, καὶ δύο βαπτισμένοι Ὀρθόδοξοι, ὁ Τάσος Λειβαδίτης, ποιητὴς μὲ ἔντονη πολιτικὴ δραστηριότητα στὸν χῶρο τῆς Ἀριστερᾶς, καὶ ὁ Νῖκος Καζαντζάκης, ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου «Ὁ τελευταῖος πειρασμός», μὲ τὸ ὁποῖο βλασφημεῖται ἀκατανόμαστα τὸ ὄνομα καὶ τὸ Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἂν εἶναι δυνατὸν μὲ αὐτὴ τὴ σύνθεση τῶν μαρτύρων νὰ ὁδηγηθῆ κάποιος στὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Πόσο μᾶλλον ὅταν ἡ Ὀρθόδοξη Παράδοση θέλει τοὺς αὐθεντικοὺς καὶ ἔγκυρους μάρτυρες μὲ κάθαρση, φωτισμὸ καὶ θέωση.
Τὰ κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀκόμη καὶ αὐτὸ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἀποστόλου Πέτρου γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, «Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» (Μτθ. 16,16), ποὺ παρατίθενται, ἀπὸ μόνα τους, χωρὶς τὴν ἑρμηνεία τῶν θεοπνεύστων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, δὲν μποροῦν νὰ ἐκφράσουν ὁλοκληρωμένη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὰ τὰ ἴδια κείμενα εἶναι ἀποδεκτὰ ἀπὸ διάφορες προτεσταντογενεῖς αἱρέσεις, ὅπως αὐτὴ τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ, ἡ ὁποία ἀποδεδειγμένα ἔχει πλανεμένη ἀντίληψη γιὰ τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἑπομένως ἡ ἁπλῆ παράθεσή τους δὲν σημαίνει ὅτι μὲ αὐτὰ μαρτυρεῖται ἡ πραγματικὴ ταυτότητα τοῦ Κυρίου, ὅταν μάλιστα παράλληλα παρατίθενται κείμενα τῶν Μωαμεθανῶν, χωρὶς κανένα σχολιασμὸ διακρίσεως.

Τὰ κείμενα ἀπὸ τὸ Κοράνιο καὶ τὶς Χαντίθ, ὄχι μόνον δὲν διαφωτίζουν τὸ ζήτημα τῆς πραγματικῆς ταυτότητας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὸ συσκοτίζουν περισσότερο.

Εἶναι ἀπαραίτητο ἐπίσης νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι σὲ ὅλες τὶς μαρτυρίες τῶν παραπάνω προσώπων δὲν γίνεται καμμία ἀναφορὰ στὸ ἀρχικὸ καὶ οὐσιαστικὸ ἐρώτημα, «Ποιὸς εἶναι ὁ Θεός τῶν χριστιανῶν;», δηλαδή, ποιὰ εἶναι ἡ ταυτότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐὰν εἶναι ἤ δὲν εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός. Ὅλες οἱ ἀναφορὲς εἶναι σχετικὲς μὲ τὴν ἠθικὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κι αὐτὴ τὴν διδασκαλία οἱ συγγραφεῖς τοῦ βιβλίου δὲν τὴν προβάλλουν στὸ πνευματικὸ πλαίσιο τοῦ ἤθους, ποὺ δίδαξε καὶ παρέδωκεν ὁ Χριστός, τὸ ὁποῖο ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὶς δογματικὲς ἀλήθειες ποὺ

ἀποκάλυψε ὁ ἴδιος. Ἀντίθετα τὴ χρησιμοποιοῦν ἀποσπασματικὰ στὸ πλαίσιο τῆς ἐπικρατούσας κοσμικῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας. Στὴν πραγματικότητα ὑποτάσσουν τὴν ἠθικὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ στὴν θεωρούμενη ἀπὸ τὸν κόσμο ἀναντίρρητη ἀρχὴ τῆς λεγομένης «πολιτικῆς ὀρθότητας» (political correctness), δηλαδή τῆς ἀπολυτοποίησης, τῆς θρησκειοποίησης τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς σχετικοποίησης τῆς ἀποκεκαλυμμένης χριστιανικῆς ἀλήθειας.

Ἡ δουλικὴ ὑποταγὴ τῶν συγγραφέων τῶν νέων βιβλίων τῶν Θρησκευτικῶν στὴν «πολιτικὴ ὀρθότητα» γίνεται κατάδηλη καὶ ἀπὸ δύο ἀκόμη σοβαρὲς λεπτομέρειες, ποὺ ἀνιχνεύονται σὲ διάφορα σημεῖα τῶν βιβλίων. Οἱ ἐν λόγῳ συγγραφεῖς ἀποφεύγουν μὲ ἐπιμέλεια νὰ χρησιμοποιήσουν τὴ λέξη ἁμαρτία, ἐπειδὴ προφανῶς δὲν εἶναι συμβατὴ μὲ τὴν «πολιτικὴ ὀρθότητα». Σὲ κάθε περίπτωση τὴν ἀντικαθιστοῦν μὲ τὴ λέξη «λάθος». Καὶ ὅταν ἐλάχιστες φορὲς ἀναγκάζονται νὰ τὴν παραθέσουν τὴ θέτουν μέσα σὲ εἰσαγωγικά. Ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ ὅτι ὑποτιμοῦν τὴ θεόπνευστη γραπτὴ καὶ προφορικὴ Ἱερὴ Παράδοση, ἡ ὁποία ἔχει καθιερώσει τὸν ὅρο ἁμαρτία, ἀλλοιώνουν καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς πραγματικῆς της ἔννοιας, ἡ ὁποία παραπέμπει στὴν ἀποξένωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ στὴν τελικὴ ἀστοχία γιὰ τὴ σωτηρία, καὶ ὄχι ἁπλῶς σὲ ἕνα ἀνθρώπινο λάθος, ποὺ ἀφορᾶ προσωρινὰ μόνον τὸν ἴδιο καὶ κάποιους συνανθρώπους του.

Ἐπίσης ἔχουν οἱ ἴδιοι ἐξαλείψει τελείως στὰ κείμενα τῶν βιβλίων ἕναν ἄλλον ὅρο, ὁ ὁποῖος ἀφειδώλευτα χρησιμοποιεῖται στὴν Ἱερὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ στὴν εὐρύτερη Γραμματεία, τὸν ὅρο αἵρεση. Ἔφθασαν στὸ σημεῖο νὰ χαρακτηρίζουν τὶς γνωστὲς σὲ ὅλους μας αἱρέσεις τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ καὶ τῶν Πεντηκοστιανῶν ὡς «θρησκευτικὲς κοινότητες»! Ὁ ὅρος αὐτὸς εἶναι ἀδόκιμος γιὰ τὶς συγκεκριμένες περιπτώσεις, διότι οὔτε τὴν ἱστορία, οὔτε τὴν ταυτότητά τους ἐκφράζει. Οἱ ὁμάδες αὐτὲς οὔτε ἀπὸ κάποια θρησκεία προῆλθαν, οὔτε τὰ δόγματά τους ἔχουν σχέση μὲ τὰ δόγματα κάποιας ἀπὸ τὶς γνωστὲς θρησκεῖες. Προῆλθαν ἀπὸ διαδοχικὲς ἀποσχίσεις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὰ δόγματά τους εἶναι τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας διαστρεβλωμένα. Γἰ αὐτὸ δὲν ὑπάρχει καλύτερος καὶ ἐκφραστικώτερος ὅρος ἀπὸ τὸν ὅρο αἵρεση, ποὺ σημαίνει ἐπιλογὴ τῆς διεστραμμένης χριστιανικῆς ἀλήθειας.

Τέλος ἐκεῖνο, ποὺ ὕπουλα καὶ στοχευμένα ἀδικεῖ τὴν ἀλήθεια, εἶναι ἡ παράλληλη παράθεση προσώπων, συμβόλων, βιβλίων, εἰκόνων, προσευχῶν, ἑορτῶν, δογμάτων, ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς Ὀρθοδοξίας, τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν θρησκειῶν, χωρὶς καμία διάκριση ἀνάμεσα στὴν ἀλήθεια καὶ στὴν πλάνη, καὶ χωρὶς καμία ἐνθάρρυνση πρὸς τοὺς μαθητὲς νὰ ἀναζητήσουν τὴν ἀλήθεια. Ἀντίθετα, σύμφωνα μὲ τὸ γενικὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλοκατανόησης, οἱ μαθηταὶ προσανατολίζονται νὰ κατανοήσουν καὶ νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ «διαφορετικό», ἀνεξάρτητα ἐὰν αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸ ἤ ψεύτικο.

Διερωτᾶται κάποιος, ἐὰν οἱ ὑποστηρικταὶ τῶν ὡς ἄνω βιβλίων θὰ ἀποδέχονταν νὰ

διδαχθῆ στὰ δημόσια σχολεῖα μία θεματικὴ ἑνότητα στὴν Κοινωνικὴ καὶ Πολιτικὴ Ἀγωγὴ μὲ θέμα τὰ καθεστῶτα διακυβέρνησης τῶν κοινωνιῶν, στὴν ὁποία θὰ εἶχαν παρατεθῆ δίπλα δίπλα τὰ γνωστὰ καθεστῶτα, Δημοκρατία, Βασιλεία, Ἀπολυταρχία, Δικτατορία, Φασισμός, μὲ θετικὰ μόνον χαρακτηριστικὰ γιὰ τὸ καθένα, χωρὶς καμμία πρόθεση νὰ διακριθῆ ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ μὲ γενικὴ καλλιέργεια τῶν μαθητῶν νὰ συνηθίσουν νὰ κάνουν ἀποδεκτὸ τὸ «διαφορετικό»!

Αὐτὴ ἡ βασικὴ φιλοσοφία τοῦ συγκρητισμοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ὑπόβαθρο τῆς συγγραφῆς τῶν νέων βιβλίων (φακέλων) τῶν Θρησκευτικῶν, ὄχι μόνον ἀπαξιώνει τὴν ἀλήθεια, βασικὴ καὶ ἀπαραίτητη παράμετρο τῆς ἀληθινῆς παιδείας, ἀλλὰ συγχρόνως προετοιμάζει τὶς ἀνυποψίαστες παιδικὲς συνειδήσεις νὰ ἀποδεχθοῦν στὴ δεδομένη στιγμὴ τὴν πλάνη, μὲ ὅλες τὶς τραγικὲς της συνέπειες.
Ἂν εἶναι δυνατὸν αὐτὴ ἡ παιδεία νὰ γίνη ἀποδεκτὴ ἀπὸ ἕνα συνειδητοποιημένο ὀρθόδοξο χριστιανό! Ποιὸς ἀπὸ τοὺς ἁγίους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς παλαιοτέρους καὶ τοὺς νεωτέρους, θὰ τὴν ἀποδεχόταν; Ποιὸς θὰ τὴν ἐπικροτοῦσε; Οὐδείς! Ποιὸς δὲν θὰ τὴν ἀντέκρουε μὲ ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς του; Ὅλοι θὰ τὴν πολεμοῦσαν ὡς ἀσύμβατη πρὸς τὴν ἐν Χριστῷ φιλοσοφία.

Ἂς ἀναλογισθοῦμε ὅλοι μας μὲ ὑπευθυνότητα, ποιοὶ εἴμαστε, ποιὲς εἶναι οἱ ρίζες μας, ποιὸς ὁ προορισμός μας, καὶ μὲ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις νὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὴν παιδεία ποὺ ἁρμόζει σὲ παιδιὰ βαπτισμένα Ὀρθόδοξα, ἀπογόνους τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων.